

Anna Winterová se narodila roku 1934 jako nejstarší ze čtyř sester. Její rodina měla nespočet polí a dobytka, což znamenalo, že od mládí musela spolu se svými mladšími sestrami pilně pracovat. Ve škole byla vzorná, dokonce dostala i pochvalu za krasopis.

Během války si zažila mnoho věcí, dokonce i ve škole, kterou navštěvovala ve Slavkově u Brna. Když v rádiu hlásili nálety, nebo začaly houkat sirény, učitelé pouštěli žáky domů a ona musela utíkat přes hráz, aby se dostala zpět do bezpečí domova. Přes tu stejnou hráz chodívala také do kostela.

Na gymnáziu ji zaujalo učitelství. Po maturitě dostala umístěnku do Jablunkova na Ostravsku. V Jablunkově učila dva roky. To ale znamenalo být daleko od svého budoucího manžela. Ze školy ji ale nechtěli propustit. Dostala podmínku, že musí odevzdat oddací list do začátku února, aby mohla odejít. Svatba proběhla 30. ledna za strašných mrazů. Oddací list odevzdat stihla, a po konci školního roku Jablunkov úspěšně opustila.

Novým působištěm se jí staly Němčany na Slavkovsku, kde učila 3 roky. Když čekala svého prvního syna, byla přesunuta do Hodějic. A právě v Hodějicích pracovala dlouhých 32 let, z toho 11 let jako ředitelka školy.

Ředitelkou školy se stala úplně náhodou, když bývalého pana ředitele odvezli do nemocnice, a on už se do školy nevrátil. Jmenována na pozici ředitelky byla bez jejího souhlasu. Ve funkci byla až do roku 1989. Jako jediná ředitelka v okrese nebyla ve straně. Byla nucena odebírat Rudé Právo, ze kterého ji dokonce zkoušeli. Působila jako cvičitelka v Sokole a učila sportovní gymnastiku.

Jako malá zavítala na spartakiádu v Praze jako divačka. Spartakiády měla v oblibě, proto jí nikdy nevadilo, že je musela ve škole jako ředitelka organizovat.

Ze začátku byla její práce velmi obtížná. Musela učit dva ročníky, které byly spojeny v jednu třídu. Sešity opravovala až pozdě do noci. Nikdy ale nelitovala, že se stala právě učitelkou. Také byla 20 let kronikářkou obce a 18 let předsedkyní sboru pro občanské záležitosti. Se svým sborem jezdili po Evropě. Navštívili Slovensko, Německo či Rakousko. Vždy ji velmi bavilo – a pořád baví – cestování.

Roku 1989 šla ve svých 55 letech do důchodu, takže předala roli ředitelky někomu jinému. Poté ale učila až do roku 2012, kdy jí bylo úctyhodných 78 let. Profesi se věnovala celkem 60 let a stále vzpomíná na dobré časy z mládí i kariéry. Nadále zůstává velkou optimistkou.

Dodnes má paní Winterová ráda dechovky, Karla Gotta, a věří, že nejdůležitější je čtení. Vnímá život pozitivně, a věnuje se i těm nejvíce obyčejným věcem, třeba jako luštění křížovek. Tento pohled na svět může být úžasným vzorem pro dnešní mládež. Mnoho z nás si totiž neuvědomuje, že i ty nejmenší zážitky a maličkosti v životě, jsou ty, co nám dodávají moudrost a radost do života.